

Redakcja i Administracja
Warszawa
ul. Wawrska 7—Tel. 5.06.70

Kraków
ul. Dunańskiego 1
Telefon 103.10

NAPRZÓD

ORGAN POLSKIEJ PARTII SOCIALISTYCZNEJ

WYCHODZI CODZIENNIE RANO

WYDAWCA: RADA NACZELNA P. P. S.

Cena 15 groszy
za numer

Miesięcznie złotych 3'50

Zagranicą 6 złotych

Konto PKO w Warszawie Nr. 29.129

Warunki prenumeraty: w Krakowie z odniesieniem miesięcznie zł. 3,50, na prowincji miesięcznie zł. 3,50, zagranicą zł. 6.—. Za zmianę adresu 50 gr.
Ceny ogłoszeń: Za wiersz wysokości 1 milimetra w tekście gr. 50, wyciąg gr. 40, nekrologi do 60 mm. gr. 20, powyżej 60 mm. gr. 30, drobny za wyraz 20 gr. Paszkwisłowe i zaopatrowanie pracy bezpłatnie.
Ogłoszenia tabelaryczne o 50 proc. drożej. Układ ogłoszeń tekstowych zwyczajnych 6-cio słupowy. Za treść ogłoszeń Redakcja nie odpowiada.

Co dalej? Troski konserwatystów

Po mowach p. premjera Kościalskiego, po zmianach, w bardzo pesymistycznym tonie utrzymanem, gospodarzem exposé p. w. premiera Kwiatkowskiego nastąpił zastój w polityce. Amnestia nie zadowoliła społeczeństwa, nawet niektórych kół „sanacyjnych” (jak przesiłpowi prasy, brak emigrantów i t. d.); wystąpienie min. Michałowskiego przeciwko „liberalizującym” „sanatorium” do reszty zardziotało atmosferę. Tylko sen. Sieroszewski poczuł się w tej atmosferze, jak ryba w wodzie, i zaczął agitację za „kontroterorem”...

Zastój. Odczuwa się brak decyzji. Słowa o kontakcie z „społeczeństwem” są tylko słowami. Kroki (właściwie kroczki), zaproponowane przez p. Kwiatkowskiego w dziedzinie budżetowej — gospodarce, może być w stanie (na pewien czas) trochę ulżyć budżetowi państwa. Ale co dalej? P. wicepremier wnieśli (to zabieg) przedstawiał STRASZNE położenie wsi, ale żadnych poważniejszych, głębokich środków nie zaproponował.

„Społeczeństwo” — powiada p. Kościalski. Ale „Sejm” nie jest już obecnie wyrazem społeczeństwa. A poza Sejmem i Senatem społeczeństwo niebardzo może się wypowiedzieć — co znów zabiera się do wzmożonej „pracy”.

Wyczuwa się NIEMOC. Społeczeństwo, nawet w swych najbardziej umiarkowanych i „sanacyjnych” odłamach, przestaje się spodziawać się czegośkolwiek istotnego zgóry. Rosnie bierność, apatia; czy to mają być objawy odrodzenia gospodarczego. Ale co dalej? P. wicepremier NIEMIARZA w przyśrodku. Jako charakterystyczne znaki, ukazują się książeczki najbardziej umiarkowanych przedstawicieli burżuazji w rodzaju „Idei Polski” Wł. Grabskiego, nawołująca do zmiany systemu. Ostatnio znów ukazała się książeczka z tej serii — znanego ekonomisty F. Miłanowskiego p. „Człowiek w dziejach”, książeczka nawskroś burżuazyjna, książeczka wielokrotnego umiaru, ale zarazem bła i gorczy wobec smutnej rzeczywistości, — książeczka tektność do wielkiej wytycznych w polityce, do wolności, do praworządności. Autor pisze ze szczerym bólem (str. 193): „Coraz więcej w Polsce widać w autorze siły, coraz mniej w autorze prawa. Kierowanie zaś nawa państwa w takim duchu nie tylko nie polepszyło dotychczas, ale wcale nie przedobrowało katektu struktury, że „many” zbytek u góry, niedź w dół”.

W trosce o przyszłość Polski, autor stwierdza, że „Tuman totalizmu” powiód nam w oczy; że zaczęliśmy brać wzory z zagranicy (faszystowskiej). że „nauzyliśmy się wyklinać demokrację, lekceważyć indywidualność, podważać wolność, filto-

wać z niepraworządnością kraju i w stosunkach międzynarodowych”. „Czy takie było przeznaczenie tych, co pierwsi ruszyli od Krakowskiego góścia ca?” — pyta gorzko autor-niepodległościowiec, ideolog dawnych „drużynaków” (str. 194).

Umyślenie głose tym, który reprezentuje najbardziej umiarkowane ideologie. Budzi się wielka TROSKA O POLSKĘ. Co będzie dalej? Nie wiada — powtarzamy — zdolność do stanowczej decyzji. Trwa niemal w bezruchu stary, zmurszały system „sanacyjny”. Ale groźna sytuacja gospodarcza nie czeka. Ale coraz bardziej napięta sytuacja międzynarodowa tylko akcenta możliwości „pierdydki”. Ale wieś i masę bezrobotnych toną w nędzy coraz bardziej...

Zaniepokoił się „CZAS”, zaniepokoił się konserwa „sanacyjna”. Czy boli się dalszego napięcia stosunków społecznych, zwłaszcza na wsi? Czy poproszą nas o większe dotychczas; Instytut polityczny, szersze horyzonty? Mowa sen. Radziwiła, częściowo skłonikowa na (1) w ustępie o stosunkach większych na Wołyniu, jest zna-

na. Krótko: „Czas” już nie wierzy w trwałość i sukcesy obecnego systemu, nie wierzy w kurs anty-partijny, nawet we własny „Sejm”. Widzi, że wszystkie to pomysły zostały poproszty POZA OBRĘBEM SPOŁECZNEJ. Próbowal był stawiać na „lepszą” biurokrację, ale zrozumiał, że to fikcja. Poczuł zatrzwożony, iże apatia i bierność zniszcza społeczeństwo, uniemożliwia wszelki wzrost gospodarczy. Co czynić? — zapytuje siebie — czy obecny Sejm może stać się organem na-prawy, wyrazem społeczeństwa, narzędziem zmiany? Wątpi... bardzo wątpi... Próbuje jednak „dopingować” ten obecny Sejm w nadziei, że może „ex post” (mimo braku zaufania „wyborców”) uzyskać od zaufania społeczeństwa. I pisze: „Sejmu — mawiamy do głoszenia, społeczeństwo nie potrzebuje. Sejm, służący tylko do tego celu, będący tylko częścią odrębnej, zabijającej parlamentarstwa, jest dla nas poprosztu za drogą. My potrzebujemy i my chcemy Sejmu, ale Sejmu, który mógłby się pochlubić realnymi wynikami swych pracy”.

Są to słowa, podobne niewąrsz samego autora. Jak ludzie za-

leżni mogą nie być „meszyna” i „osobą”? A jeśli przypadkiem (pod wpływem społeczeństwa) spróbują rozszerzyć swą mechaniczną rolę, przyjdzie do nich ktoś z dyrektywami — jak min. Michałowski przy amnestii.

„Czas” z bołecia stwierdza (jest to novum), że „społeczeństwo ma prawo (i) wpływu partię t. zw. „opozycyjne”; i dalej: „wpływu tych partii nie należy przeceniać, ale NIE TRZEBA GO NIEODCENIAĆ” i t. d. Powoli więc dochodzimy do jakiejś prawdy.

Poco to wszystko piszemy? Poco wydobywamy te umiarkowane, ostrożne, konserwatywne głowy. Bo to są SYMPTOMATY, oznaki — oznaki trwożki. Tak dalej nie można. Przecież! Jak najbardziej niezależni widzą prawdę i ośmielają się ją — częściowo — wypowiedzieć.

Coś dalej? Po urzędowych mowach i znamiennych deklaracjach widzimy jakiej zastój, stęgnięcie, brak decyzji. A życie dookoła nie stoi! Czyżby mieli zwyciężyć ci, którzy — niech się dzieje co chce — wierzą tylko w „aparaturę”?

K. CZAPINSKI.

Oredzie prez. Roosevelta Przeciw wojnie i przeciw polityce faszystowskiej

Prezydent Roosevelt udał się w piątek wieczorem na Capitol i odczytał w obecności członków obu izb zebranych w sali posiedzeń listy reprezentantów oredzie do kongresu. Oredzie to było transmitowane przez 600 rozgłośni.

Na wstępie swoje przemówienie prezydent Roosevelt stwierdził, że od czasu letnich miesięcy 1933 r. cele władzów (faszystowskich) i rządzonych losami licznymi i wielkimi mas ludności w Europie, nie zmieniają ku pokojowi i nie kierują się dobrą wolą. W tych częściach Europy osiągnięty już został taki stan rzeczy, że narody Ameryki uświadamiać sobie muszą wzrastającą tam już wolę, tendencje wyraźne do napadów i zwiększające się zbrodnie. Wszystko to stwarza sytuację, która posiada w sobie wiele elementów, prowadzących do tragedii powszechnej wojny.

Obecnie istnieje poważne powody do pesymizmu.

Naprawdę bismy głosili, iż mas ludności, tworzące narody, oprowadzone przez ducha autokracji i agresji, nie sympatyzują ze swymi bliźniaczami i że nie dają się im żadnej możliwości wyrażenia swych poglądów oraz, że zmieniłyby stan rzeczy, gdyby mogły. Mas ludności tych narodów, nie mając dostępu do rządów, tak jak my do rozumiemy, ślepo podążają za tymi, którzy dążą do władzy autokratycznej.

Niektóre narody poszukujące zysków dla handlu, oraz przeszerzając ludność powoływały do dawnej wiary w prawo miecza i do fantazyjnych koncepcji, że tylko one są wybrane do wypełnienia misji, a wszystkie inne narody powinny im podlegać.

Wiem, że słowa te — powiedział Roosevelt — które wygłaszaam myślenie, nie będą popularne wśród narodów, które zrozumieją, że stosują się one do nich.

Uczucia te jednakże spotkają się z sympatią i zrozumieniem narodów, czy też ludów, pragnących szerszej pokój; 85 do 90 procent narodów całego świata jest zadowolone z swych granic terytorjalnych i bytoby gotowe zredukować jeszcze bardziej swe siły zbrojne, gdyby inne narody zgodziły się uczynić to samo.

Pokój światowy i dobra wola spotykają na swej drodze jedynie 10 lub 15 procent ludności świata która się im przeciwstawia. Oto jest powód, dla którego wysiłki, zmierzające do redukcji zbrojeń, dotyczących nie tylko i powiodły się, ale przeciwnie zostały spotkane przez wzrost zbrojeń ludowych i powiększenie dlatego też wysiłki, zmierzające do ograniczenia zbrojeń morskich są tak mało wydajne. Zdaje sobie sprawę, iż obowiązkiem moim było podkreślić poważną sytuację, wobec której stają narody świata.

Stany Zjednoczone nie będą przyznawały się do przedłużenia wojny, norwając siłom i amunicji oraz materiałowi wojennemu, że Stany Zjednoczonych. Po drugie będą się starały, by strony wojujące nie otrzymywały produktów amerykańskich, mogących przyczynić się do dalszego trwania wojny (nafta). Produkty te nie będą mogły być wywożone w ilościach, przewyższających normalny eksport Stanów Zjednoczonych w czas pokoju. (PAT).

Aczekliwie dzienniki angielskie nie mogły jeszcze zamieścić komentarzy o mowie Roosevelta, nie ulega wątpliwości, że sprawila ona w Anglii wielkie wrażenie. W kołach politycznych Londynu podkreślają, że największe wrażenie sprawił ustęp, w którym Roosevelt krytykuje autokratyczne rządy w Europie, a zwłaszcza, w którym mówi o różnicy między olbrzymią wielkością ludzkości, pragnącej pokoju, a znikomą w stosunku do niej mniejszością, która pokój ten zablokuje.

W Waszyngtonie przemówienie prezydenta Roosevelta przyjęło to stało entuzjastycznie. Kongres już gwałtownie się wzbudził. Roosevelt mówił wielce i bardzo wyraziście. Ustęp, potępiający rządy, zmierzające

Jak faszysti mordowali rannych w ambulansie szwedzkiego „Czerwonego Krzyża”

Agencja Reutersa donosi z Addis-Abeby, że wczoraj rano przybył samolotem do Addis - Abeby szwedzkiego Czerwonego Krzyża dr. Hylander wraz ze swym kolegą dr. Smith'em. Jak wiadomo, obaj byli ranni podczas bombardowania.

Dr. Hylander przywioził wiadomość o śmierci swojego asystenta dr. Landströma, który zmarł z odniesionych ran.

Chociaż stan dr. Hylandera jest ciężki, mógł on udzielić przedstawicielowi Reutersa wywiadu, w którym przedewszystkiem z całą stanowczością stwierdził, że bombardowanie ambulansu szwedzkiego Czerwonego Krzyża przez samoloty włoskie nie było wypadkiem, lecz aktem najzupełniej świadomym.

W ciągu wielu dni przed bombardowaniem ambulansu oświadczył, dr. Hylander, samoloty włoskie ostrzeliwały wszystko wokół ambulansu. Rano w dzień bombardowania znajdowałem się w szpitalu operacyjnym. Nagle spadł na nas deszcz z bomb i kul karabinów maszynowych. Zanim zemdlałem miałem załadować czas załadować dwie grupy z trzech samolotów, usunąć się ponad ambulansem.

Kiedy przywróciłem do przytomności zabitych i rannokrajniejąc scenę jaką można było sobie wyobrazić: scenę strasznej rzezi. Wo-

kolo mnie spoczywali na ziemi liczni zabici, umierający i ranni. Groz tego widoku powiększył jeszcze bardziej krzyki i jęki rannych oraz trzask palących się namiotów.

Trudno jest powiedzieć, ile bomb rzucono na ambulans. Przypuszczam jednak, iż podczas bombardowania zrucono ich przeszło 200, nie licząc twierdzeń maszynowych, które nie dosięgły.

Wszystkie nasze zapasy zostały kompletnie zniszczone. Trzeba było uciec się do najprymitywniejszych metod przy opatrywaniu rannych.

Niemna absolutnie żadnego wydotaczenia faktu zbombardowania ambulansu, który zgodnie z konwencją międzynarodową był oznaczony emblematami Czerwonego Krzyża.

Twierdzenia włoskie, iż dowódcy i żołnierze abisyńscy strzaliłi schronienia w ambulansie są absolutnie niepodstawne. Należy wskazać wojskowa nie była wewnątrz na miotu.

Personel medyczny, który znajdował się na sali operacyjnej, nie został samoloty unosiły się na znacznej wysokości, niewątpliwie nie bawili się, będziemy do nich strzelać.

Korespondent specjalny Reutersa dokonał również wywiadu z baronem von Rosenem, który przywioził obu szwedzkich lekarzy. Oświadczył on, że po wyładowaniu w pobliżu miejsca, gdzie znajdował się ambulans, zarówno on jak i jego towarzysze posuwali się z wolna

Czerwonego Krzyża. W krzakach sąsiednich widać było tuby, które były brzośmi bronią, którzy trzymali broń w pogotowiu. Dopiero kiedy Van Rosen przemówił do nich po amharu, pozwolili mu zbliżyć się a następnie eskortowali go do miejsca, gdzie znajdowali się ranni Szwedzi. (PAT.)

Marsz. Badoglio telegrafuje...

„Straty są tylko po naszej stronie”...

W Rzymie ogłoszono włoski komunikat wojenny nr. 88: Marszałek Badoglio telegrafuje: „Wczoraj na froncie erytyrejskim w rejonie Tembien i w okolicy na południowy-wschód od Makalle, odbywała się ożywiona działalność patroli wywiadowczych. Ugrupowania nieprzyjacielskie na naszym przedpolu zostały rozproszone. W ciągu różnych starć padło z naszej strony 6 tubylców i 2 erytryńczyków. Lotnictwo dokona-

ło 2-ch bombardowań: jednego na drodze karawanowej pomiędzy Sotola i Sotola, oburączając komunistów i zabijając nieprzyjacielskie, posuwające się w stronę linii walki, drugiego — w rejonie Calta, gdzie obrzucono bombami obywateli abisyńskich. Na Calta jeden z naszych samolotów spłonął w powietrzu. Oficer-obszator i podoficer-pilot ponieśli śmierć”. (PAT.)

Wzrost bezrobocia

W ciągu 2 tygodni przybyło 45.000 bezrobotnych!

Oficjalna liczba bezrobotnych na terenie całej Polski w dniu 1 stycznia 1936 r. według danych biur pośrednictwa pracy Funduszu Pracy ogółem wynosiła 394.644.

BEZROBOCIE W CIĄGU OSTATNICH 2-CH TYGODNI ZWIEKSZYŁO SIĘ O 44.224 OSOB. (PAT.)

Sytuacja wewnętrzna Czechosłowacji

Porozumienie Benesza

(Od własnego korespondenta)

II.

Wzorczy zamieszanie i pierwszą część artykułu tow. J. B. o przebiegu wyboru dr. Edw. Beneša na stanowisko prezydenta Republiki Czechosłowackiej. Dalejsza druga część artykułu omawia osobne fakty historyczne i nieścisłości w dotychczasowej naszej perspektywie na przyszłość najbliższą.

Red.
Stanowisko Słowaków podobało się tożsakość znaczenia rozstrzygnięcia „Hantelenców”, partii Niemców Sudeckich, która spowiadała się być (zyskujemy wagi). Byłoby tak istotnie, gdyby słowacka partia ludowa zdecydowała się głosować za Niemcem i nawet ze strony agrarzystów nie widać prowadzić z kilerowcami rokowań. W tonie samej partii sudeckiej nie mieści (właściwie — braterskiej) istniały powołane tarcia w tej kwestii. Powinny jednak oddać stronniostwo uważać za wskazane poprzeć kandydata prawnicy czechowscy, o czym świadczy przemówienie posła Kohlera w Brnie, w którym pisał tysiącokrotną deklarację o lojalności wobec państwa (zabawny rysunek im więcej przysięgał, tem mniej się im wierzył) wyraził gotowość poparcia Rady w razie wyrzucenia z niego marksistów. O wyrażeniu chęci ofiarę tarcie ma być mowy. I to nie bacząc na to, iż czeski nacjonalista Niemec nie okazuje bynajmniej zrozumienia dla żądań mniejszości niemieckiej, który też jedynym obrońcą mienia się być „niezależności”.

„Jak widzimy — wari pałac. Czechy „patujko” rokuć za agentami Hitlera, a ci ostatni gotowi są za mię soczewicy sprzedać interesy Niemców Sudeckich. Aż do ostatniej chwili zwlekali partia Henleina ze swą decyzją, aby i tak jedyną trzymać czeskie stronniostwo mniejszości w szachu i jawnie wyciągać dla siebie korzyści. A gdy wreszcie powzięła swą decyzję, wtedy spowodowała zmiany sytuacji po uchwale Słowaków i rezygnacji Niemca nie troszczyć się o to, kłiki. Tak spełniły na niczem nadzieje tej partii i jej protektorów z „Trzebieży”. Rzeczy, co do roli, jaką odegrała ta w tak ważnym wydarzeniu państwowym. Jeszcze 16 grudnia w czeskiej prasie, organ hitlerowski „Volkscheer Beobachter”, że o wyborze przebiegało rozstrzygnięcie stanowisko mniejszości narodowych, przyczem miały na myśli partię Niemców Sudeckich, a 17-go grudnia wieczorem okazywała się ta partia wystraszona na dudka. W ostatniej chwili zgody wysiłek społeczeństwa czechosłowackiego nie pozwolił, aby w wyborze Głowy Państwa decydujący głos miała eks pozycja hitlerowska.

Kak ukazała się sytuacja polityczna po wyborze nowego prezydenta? Czy należy oczekiwać po ważniejszych zmian? Rząd pozostał narażenie ten sam. Rekonstrukcja gabinetu nastąpi w styczniu. Polaczkami na będzie prawdopodobnie na węgelnictwo do Rady Sudeckich, natomiast — oraz na węgelnictwo niemieckich chrześcijańskich — społecznych, co oznacza silne wzmożenie ich wpływów katolickich. Zakuszy agrarystów na ministerium spraw zagranicznych zostały odparte. Obłąk i tylko powioryzowanie premiera Hodža, a potem ma się objąć Krola, długiuleci współpracownik Benesza. Polityka zagraniczna nie uległa zmianom.

Zagranica wybor Benesza została powitany nagłymi z uznaniem. Charakterystyczny jest artykuł „Frankfurter Zeitung” z 19-go ub.m., w którym to artykule obok szeregu komplementów pod adresem Benesza mówi się o krytyczności, a także stała się Niemcom Sudeckim z powodu welenia ich do Republiki czechosłowackiej. Autor spowiada się, że prezydent Benesza naprawia, wreszcie, jaką wyrzucił im Benesza.

Motylu, że jest też coś nowego w rewelacjach prasy lewicowej, o szczególności partyjki komunistycznej, „L'Humanite”, która rebeluje agrarystów przeciw Benesowi i lacy nie tylko z wypadkami polityki wewnętrznej, ale i międzynarodowej. Według niej, duża rolę miała odegrać podział znacznego francuskiego przemysłowca broni Czeu-

ła do Czechosłowacji, gdzie odbył konferencję z radą nadzorczą wieloletniej czeskiej fabryki amunicji „Skoda”. Wiadomo, że niektórzy przywódcy partii agrarnej pozostają w bliskim kontakcie ze „Skodą”, a jeden z jej najbardziej pracowitych wódców senator Vraný powołał nawet spory zapas akcyty tej firmy. Ołt Schneider — Czeuol miał zapewnić swoich rozmówców, że w związku z radykalną zmianą polityki międzynarodowej po układzie Laval — Hoare i w związku z dążeniem do radykalnej „reformy” Ligi Narodów ba a nawet

z powrotem do Paktu Zaprzeżenia, oświadczył Benesza, tego zaplanowało, że leniska kolektywnego bezpieczeństwa, jest przez międzynarodową koła francuskie (czyli: Laval) niemieli widziana. W każdym razie wybród Benesza jest poważną przeszkodą dla tych planów, które zresztą w związku z dymną Hore'a rozwijali się w nicot.

Ambicje plany prawnicy czechosłowackiej spikali się więc narazie z niepowodzeniem. Czy da ona całkowitą za wygrane? Jest rzeczą pewną, że w tonie samej partii agrarnej istnieją poważne tarcia.

podstawie tego orzeczenia Rooseveltowi rozważał NRA i wszystkie jego oddziały.

Sądy amerykańskie, złożone z przedstawicieli burżuazji, obłąk przedewszystkiem o jej interesy. Sad Najwyższy, wydając swe orzeczenie, położył na ręce burżuazji w jej walce z Rooseveltem.

Rozwiązanie NRA nie oznacza, że jej zdobywcze będą zmarowane. Na to burżuazja narazie nie pójdzie. Ale oznacza, że w każdej chwili prawa, zdobyte przez robotników, mogą być uchylone.

W r. b. obędzie się wybory prezydenta. Agitacja jest już w toku. Niewiadomo jeszcze, czy robotnicy wysuną własnego kandydata, czy też popra Roosevelta.

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

205

206

207

208

209

210

211

212

213

214

215

216

217

218

219

220

221

222

223

224

225

226

227

228

229

230

231

232

233

234

235

236

237

238

239

240

241

242

243

244

245

246

247

248

249

250

251

252

253

254

255

256

Niepokojąca cisza

Przed paru miesiącami poruszyliśmy w kilku artykułach sprawę kardynała, której odgłosy zaplonęła była cała prasa, a mianowicie sprawę, która stała się "Gomdara Polaki" (Nr 43) określił tak: "Bandy poręczników i burławników żerują na handlu bytłem i mięsem". Zanim ta wielka afara znalazła się na apałkach prasy, w wewnętrznych, międzyministerialnych, urzędowych przedmiotach wielu zasłanawiano się i nasyłano, było pismo Ministerium Spraw Wewnętrznych, motywujące, dlaczego jedna z członków Rady Główny Mięsigie podwójnie, a obecnie podtrzymuje Dworkin, zaskiadający się z kurji opowiadów, czyli że zmuszonym złożyć ten zaszczepiony, nie równomiernie odpowiedzialny masła.

Niezależnie od popelnianych nadżyć, koludziejacy z kodeksem karnym, będących przedmiotem długowatych dochodzeń władz prokuratorskich i sądownych, szereg tygodni trwały obawy specjalnej komisji międzyministerialnej, pod przewodnictwem ministra p. Dolezala, badającej tajemnic handlu bytłem i mięsem i musiała niewiele przedzielić jakiejś rozprawy i konkluzji.

Ciekawe, że w okresie ogólnej akcji zwłoki cen, prowadzonej jawnie i nawet — możnaby powiedzieć — reklamowo, akuratnie sprawa cen była, mięsa i tłuszczu zwierzęcych jest i tak odzwierciedlać pryncypiały. W ten sposób obywateli w tej dziedzinie nie obchodzi, Wadliniarze dorozumy, tradycyj-

nym zwycięstwem na okres świąteczny obniżyli ceny wadlin, zwracając jakgdyby w formie rabatu pobieranie nadwyżki, a raczej aspirowanie się przed zbytnim napięciem wadlin przewidzianych Stanali pewne gatunki mięsa, mo że pod wpływem mniejszego potrzebowania, czy też zmniejszonej możliwości nabyczej, ceny tłuszczów poszły w górę w związku z eksportem, ale nadmierne rozpiętości między ceną, placą rolaliskową za bydo, a ceną pobieraną od spożywcy za mięso i tłuszcz, oraz przetwory mięsne, pozostał W hadłowej walce z kartelami jako zapomnianym widocznym o cichym, niejawionym, niezarejestrowanym nigdzie (prócz aktów sądowych śledczych) nie oficjalnym kartelu, który należało narwać cichą znową poręczników i burławników w handlu bytłem i mięsem. A może nie zapomniano, może tylko chwilowo, wobec spraw wielkiej wagi, że gospodarca, białej, będąc jedną z najbardziej powolnych chorób naszego organizmu gospodarczego, odłożono do specjalnego zbadania.

Protokoły i referaty przecznych komisji państwowych i samorządowych, drukowane i powielane z piśmna maszynowego, stanowią już sporą bibliotekę; nawet sprawa uboju rytualnego, ciągnąca się pod nr 1346 (tak twierdzi się w jednej z broszur obrotowa tego systemu uboju) doczekała się pozytywnego rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy w tym sensie, że obywateli nie jest obchodzić, Wadliniarze dorozumy, tradycyj-

starą formą rzeźnictwa. Nie możemy jednak doczekać się ujawnienia wyników badań przecznych władz administracyjnych w sprawie tajemników burławnego handlu bytłem i mięsem.

Sprawa jest zbyt znana, jawna i ważna, by tylko jakby, "odnośny" artykuł ustawy o amnii załatwił ją co do osób, posiadających do odpowiedzialności sądowej, Jawno różnych gospodarczych posunięć i zamierzeń obecnego Rządu, że wierzyć, że w tej sprawie "koniec nie pójdą w wodę". Z. B.

Jak jest zaludniona kula ziemiska?

Oceniamy ludność naszego globu na okrągłe dwa miliardy. Gdybyśmy tę ludność równomiernie rozmieścili na zamieszkałych kontynentach, otrzymalibyśmy średnią gęstość zaludnienia 15 mieszkańców na km. kw. Cyfra ta jest jednak fikcją. Ludność bowiem na kuli ziemskiej jest rozmieszczona bardzo nierównomiernie. Wystarczy zestawień z sobą tylko takie fakty.

Na półkuli północnej kontynenty są czterościenne, ściśle zaludnione, z 20 mieszkańcami na km. kw. W półkuli południowej, ponieważ zaś w dodatku półkula południowa posiada kontynenty więcej, niż półkula północna, wylicza się, że przeszło 9/10 ludności kuli ziemskiej mieszka się na półkuli północnej i zbiegała 1/10 na półkuli południowej.

Inne kontrasty w zaludnieniu ziemi są jeszcze jaskrawsze: Europa, z 20 mieszkańcami na km. kw., przeciętnie ma się Australja z jednym mieszkańcem, wypadającym na km. kw. — Dżeria i delta Nilu z przeszło 400 mieszkań. km. kw. okazuje się kompletnie bezludną pustynią.

Gdy na Jawie mieszka na km. kw. 290 mieszkańców, to na gwinejskiej Sumatrze tylko 14, tj. dziesiątą część tej liczby.

A jakie kontrasty mamy w Polsce? Gdy w woj. śląskim na km. kw. wypada 307 mieszkańców, na

Ziemia ma jeszcze tajemnice!

"Białe plamy" na mapach świata

Wiele jest jeszcze na świecie niezbadanych okolic. Zresztą same okazywania "kraj zabudany", czy "niezbadany" — można stopniować, a rozdział powstał w ten sposób pojęć, jest niemiernie trudny. Czy bowiem może uchodzić za dokładnie zbadaną pustynię, której obszar oznaczono szczegółowo na mapie na podstawie zdjęć z samolotów?

Rzeczny okiem na angielską mapę okolic Nilu. Bieg tej rzeki jest

już dokładnie znany. Lecz co kryje w sobie pustynia libijska? Granicę włoską przeprowadzono nie w terenie, lecz na papierze. Na mapie widzimy prostą linię, która dzieli Egipt od Włoch. W południowym br. Tripolisi. Włoski naprzeciwko — choć posługiwali się samolotami — znaleźli okaz, który punktem wyprowadzono powstających. Niezbadań również jest Sahara, a zwłaszcza hiszpańska kolonia Rio de Oro, leżąca na południe od Maroka.

Ostatnio cały nlewał świat interesuje się Abisynją. W każdej jej garni możemy nabyć mapy w różnej podziale z terenu walk. Lecz na te właśnie mapy narażają włoscy oficerowie, którzy wchodzi w teren zupełnie im nieznany. W Azji za najbardziej nieznaną kraj uchodzi Arabia. Tylko część tego półwyspu między Syryją a Mezopotamią, dzięki samolotom została dokładnie poznana. Nie są też tam znane szczegóły półwyspu Sinal.

Z innych terenów Azji, przy których musimy postawić znak zapytania, możemy wymienić Australję, pustynie Perzji, pustynie Gobi, Tybet, okolice Tarymskiej, graniczy się górą Birmy i niektóre okolic

ce Chin zachodnich. Równy szerokości Australji skorygowano już dzięki zdjęciom lotniczym, wiele jednak lat upłyło, zanim poznano dokładnie holenderski Archipelag, wyspy Salomona, Nową Gwineę i Moluki.

Rozległe pole pracy stało otworem dla geografów w Ameryce. Stwierdzono, że w zachodniej, Północnoeuropejskiej, Północnej Kanadzie, Labradorze i Alasce.

W Brazylii i Wenezueli dziełca puszcza w niektórych okolicach rozpoczyna się tuż za ostatnimi zabudowaniami miast.

Zrozumiałe jest rzecz, że Arktyka i Antarktyda pozostają przez długie jeszcze lata okolicami, których oglądanie dostępne będzie tylko niekiedy badaczom z samolotów i Zeppelinów.

W końcu trzeba przejrzyć i Europę. Już w czasie wojny światowej sztabowcy narażali na brak dobrych map w Albanii a jeszcze dzisiaj niebryd dokładnie orientujemy się w konfiguracji Sardynii i Korsyki. Podobne braki wykazują mapy półwyspu Kolu, under

Anglia czyta! Szesnaście tysięcy książek rocznie

Wydawcy angielscy zapowiadają, że w tym roku zostanie wydanych szesnaście tysięcy książek na terenie Wielkiej Brytanii w 1936 roku.

Według zestawień, sporządzonych przez tych wydawców, literatura angielska ma być w tym roku wzbogacona o 16.110 nowych utworów.

Jest to największa liczba wydań, jakie dotychczas w ciągu jednego roku zanotowano w Anglii i przewyższa nawet liczbę wydań

dawniejszych roku ubiegłego, które dobiegała rekordowej liczby 15.628.

Wypada zatem, że w ciągu nadchodzącego roku oddawane będą codziennie do druku w Anglii przez szło 44 kopieisy poetów i literatów.

Stwierdzono przytem, że liczba wydawnictw, poświęconych sportowi i ćwiczeniom cielesnym, zmniejszyła się na korzyść ogólnego wykształcenia.

Życie codzienne w "Trzeciej Rzeszy" Jak za czasów wojny

W Niemczech obecnie, gdy we wszystkich dziedzinach życia de- się zauważył poważne braki, następują zjawiska, jakie pamiętamy z czasów wojny światowej. Nie odnozą skutku wciąż wydawane zakazy nakładania ciężkich ładunków na drogi, ograniczenia żywności, Ceny urzędowo ustalone są tak niskie, że drobni kupcy nie mogą zarobić, a nawet wychodzą na swoim szkodliwy jakiegokolwiek wyścicia.

Jako odzwierciedlenie przykład przyniosły pisma niedawno wia-

domość, że jakieś kupiec w Hamburgu ześlany został do obozu koncentracyjnego dlatego, że w tym obwodzie oszalał, że przy zakupie kurcząt otrzymał jedną i pół funta mięsa. Prawdopodobnie kupiec ten musiał opłacać rozporządzenia, według którego przy kupnie czy sprzedaży (ziemi i owa, a więc w handlu hurtowym, kupujący nie może być zmuszony do zakupu innych towarów.

Brak towarów przywożnych, np. kawy nadużywany jest w skład największej do podnoszenia cen surrogatów (Ersatzów). Minister a. prowizji wydaje przele rozporządzenia, które ma na celu uniemożliwienie podnoszenia cen surrogatów. Aby zapewnić ludności mięso na święta, wydano w Berlinie rozporządzenie, że tylko w miastach większych niż 100 tysięcy mieszkańców może być wyrobienie wędlin i konserw mięsnych. Zakupno świętego mięsa nutowane musi być na specjalnych arkuszach, aby reżym mógł być należycie kontrolowany. Dla wędlin ustanowiono cenę maksymalną. Ten znane berlińskie wędkińki t. zw. Backwurst (coś w rodzaju parówki) sprzedaje się po 240 na kilogram, cienny salceson za 225 marek i t. d.

Hitlerzyzm, wyścigający robotników na listy posom egzystencji, jednocześnie zapędza i drobno-mieszczaństwo, które go tak usilnie popierało.

Swiadcy o tem np. fakt, że narodowo-socjalistyczna organizacja dla handlu i rzemiosła "Hajo" została rozwiązana. Zadaniem tej organizacji była obrona interesów drobnego handlu. Zadania te zostały usunięte a urząd partijny dla handlu i rzemiosła bronić będzie tylko "politycznych" interesów drobnego handlu. Drobni kupcy, którzy od reżymu narodowo-socjalistycznego oczekiwali poprawy bytu, porzuceni zostali obecnie jakiegokolwiek ochrony i przed przeciwnymi swych interesów go apodachczają.

Smutny szczyt stariej kultury Owoc ekspansji kapitalistycznej

Do analizowania wysp Hawajskich na ocenę Spokoynym Akcji Stany Zjednoczone a szczył zeszłego stulecia przetrzyn gospodarcze i polityczne.

W swojej propagandzie turystycznej dla Hawaj Amerykanie przybierają pozę idealizmu i we wszystkich tonacjach werbulacji wyprzedzających jawią rajskie piękno tych wysp, gładziwie ich klimat i widoki ich mieszkań-

Pasażerom parowców turystycznych przedstawia się też w czasie ich krótkiego pobytu taki obraz Hawaj i ich mieszkańców, który w najlepszym miarę odpowiada zapowiadaniom propagandy. Otóż ten zawieszony jedynie ten błąd, że stopniowo lubożnie rzeczywiste życie wypisywać hawajskich.

Tubylcza ludność tych wysp, składa się dziś już tylko z około dwadziestu tysięcy głów, "skolwiek angielski badacz Cook w ro-

ku 1778 jeszcze szacował liczbę jej na trzytysię tysięcy i jakkolwiek sto lat temu jeszcze podawano liczbę sto sześćdziesięciu tysięcy Hawajczyków.

Ten nikiy stanowią stanowił jeno smutną kartę zrujnowanej starożytnej kultury polinezyjskiej, która od wypierania się kiedyś w eobni. Z kilku odważnych zgłębiarzy stali się plandynami akolami i sportowcami, którzy w nawpły europejskich szlach o każdej porze dnia i nocy na zyczenie podobnych demonstracji swoje stare wycofali i tanie.

Prócz małej grupy wyzyskiwanej w służbie przemysłu turystycznego, reszta tubylczy ludności tego wyspowoż nie wie, gdzie po widoczną stronę nadzie żyje go spodarco i kulturalnie podurwanej w korzeniach rasy, dawno już nie będącej w stanie przeciwstawić się naporowi amerykańskiego kapitału i okazywane na zagładę.

Uzrednik celny, Chłirczyk, patrzy na te cyfry i zamyśla: sucho!

— Dodatkowe podatki od prostytucji! Podatki i dodatkowe podatki i znowu dodatkowe podatki! Większość prostytucji to niewolnice, kupione od rodzin chłopskich, a w dodatku jeszcze są one opodatkowane. Jeżeli prostytutka nie jest niewolnicą, ale może zatrudniać dla siebie pieniądze, które zarabia, — a szczytowi jest, jeżeli zatrudnia dwadzieścia procent — reszta musi iść dla rzadu, oraz dla jej pana lub pani...

Ala ta otnia cyfra, dotycząca opium, jest kłamstwem. Dochód z opium wynosi w istocie dziesięć tysięcy. Rząd dostaje 12.285.000 dolarów, ale reszta mieści się na książkach bankowych militariów, wysokich urzędników i kupców. Mówię to, ale nie chce, aby cytowano moje słowa.

Pewien bibliotekarz opowiada: — Tak, człowiek, pragnący zostać urzędnikiem w Kantonie, musi zapłacić za otrzymanie tego stanowiska ogromną sumę. Ale w krótkim czasie może sobie to odbić — i stać się w dodatku grubym i bogatym — gdyż załatwia współpracownicy militariów i obalają jego kłidy. Jest wiele sposobów kupienia sobie urzędowego stanowiska — jednym z nich to dawanie "prezentów" nałożnikom ludzi, należących w władzy. Jest to bardzo kosztowne, gdyż każdego z tych wielkich ludzi nie obdarzając się skromnością.

Głównymi źródłami bogactwa są: sól, jedwab, ryż, opium i podatki gruntowe. Rząd sprzedaje na licytacji prawo nakładania i zbierania podatków od chłopskich. Kupiec lub urzędnik, kupujący to prawo, musi zapłacić za nie ogromną sumę, ale gdy zabierze się do roboty, pokrywa swoje wszystkie, a płaci i wychodzi z tego z ogromnym rachunkiem w banku w Hong-Kongu, raz z domami i ziemią w Hong-Kongu. Mówi to bibliotekarz Chłirczyk, należący do reżi-

mu, który obalił Komune i szpony swoje zgotował w ludzie. Mówi to o klasie rządzącej, która pokazała swoje wielkie namiętności! A potem dodał:

— Militariści i urzędnicy muszą pracować w poście i ciężko, kiedy dochodzą do władzy — jeżeli bowiem którzy z nich znajdują się na swem stanowisku dwa lata — to dużo...

Wysoki urzędnik z Departamentu Robot Publicznych w Kantonie jedzie z przyjaciółmi po rzecę Pearl motorową, z której powiewają flagi Kuomintangu i Rządu. Lekko macha reka w stronę wysp na rzecze, na której ponad drzewami wznoszą się odpychające mury więzienia.

— To mowi, zadowolony z siebie — to dla młodszego pokolenia.

Dla młodszego pokolenia? Co pan ma na myśli? Objaśnij! — Młodsze pokolenie jest cile zalutne komunizmem. Tych, którzy mają więcej, niż dwadzieścia lat, rozstrzelujemy; tych, którzy mają mniej — umieszczamy tutaj.

— Jak wielu z "młodszego pokolenia" jest teraz w tem więzieniu?

— Nie wiem. Słyszałem, że 1600, — ale słyszałem także, że trzy tysiące.

— Jak ich chwytacie?

— No, jeżeli chodzi o inteligencję, dostajemy ich czasem za pośrednictwem szkół. Profesorowie i nauczyciele mają polecenie, aby badali wszystkie rozprawy egzaminacyjne i wypracowania piśmienne, czy nie znajdą w nich komunistycznych tendencji. Jeżeli student okazuje te tendencje, muszą donieść o tem policy.

— Czy to robia?

— Niektórzy robia; — inni nie.

— Co pan sądzi o takich metodach?

— No, trochę pomagają, ale mimo to młodsze po-

kolenie jest zastrute. Niektórzy z nich byli najgorzej ze wszystkich w grudniu 1927 r.

Dyrektor Kantonskiego Banku Muniyपालego, dobrze odżywiony, ubrany z cudzoziemską handlowo — okragłych twarzych oczach — to produkt amerykańskiego Uniwersytetu. On także mówi o "młodszym pokoleniu".

— Nie wiem, co to jest — ale w komunizmie może być coś bardzo pożądanego i wiążącego. Kiedy porównamy komunistów na rozstrzelanie, idą prosto na śmierć; wolając: "Nie boimy się umierać — ginimy dla sprawy komunizmu". Nawet piętnastoletnie czy szesnastoletnie dziewczęta zachowują się w taki sposób.

— Czy nie sądzi pan, że taką odwagę należałoby zachować dla Chin? Czy Chiny nie potrzebują takiej miedzi?

— Czy się ich zabija? To komunikacja.

— Czy wielu się zabija? Niema nie o tem w prasie — O tak... chwytamy dosyć. Czasami najgorzej są kobiety. Dziennikarzom nie wolno podawać wiadomości oreszach czy egzekucjach, to ludzi zbyt rozdrażnia. Gdyby ciemni robotnicy dowiedzieli się, jak ci ludzie umierają, stałby się znowu aragonyca, jak byli przed i w ciągu 1927 roku.

— Nie możemy wymyśleć innego sposobu załatwienia tej sprawy, jak tylko przez zabijanie?

— Oni nie słuchają niczego! Mnie! Musi się ich zabijać.

W taki sposób widmo Komuny krąży nad Kantonem, niepokojące sen dzion. Dzikie bestie dzionią sięgają po swój łup i udziwiają w szmaczacie się ofiary, pozostawiając długie, niekoncząca się nidy smużę krwi na kartach brzozi.

